

Dobay Péter (1940–2020)

Dobay Péter 1940. január 26-án született Dorogon. Apja gyógyszerész volt, a patikák államosításáig magán-gyógyszertára volt a dorogi szénmedence másik településén, Csolnokon. Az államosítással egyidejűleg

a család költözni is kényszerült, Dorogra.

Az esztergomi ferences gimnáziumban tett érettségi után Sopronban 1963-ban szerzte erdőmérnöki oklevelét. Káldy József professzor úr hatására a gépesítés felé fordult az érdeklődése, így a végzést követően a kötelező néhány hónap erdőrendezői munka után a mai Pílisi Parkerdő Zrt. jogelődjénél helyezkedett el gépesítési szakterületen. Dolgozott a műszaki erdészethnél, majd a válalat központjában a gépesítési beruházások ügyintézője volt. A Parkerdő csapatában ott-hon érezte magát, szeretett itt dolgozni.

Mikor 1969-ben megnősült, Nyergesújfalun telepedett le. Hogy családjához közelebb lehessen, rövid ideig dolgozott a mai Sütői Erdészeti Igazgatóság jogelődjénél, de néhány hét után visszatért a Parkerdőhöz. Négy gyermeke született, amelyből két fia később szintén erdőmérnök lett.

A Parkerdő központjának Esztergomból Visegrádra történt költözése és a négy gyerekkel szűkké vált nyergesi ház miatt építkezésbe kezdett Esztergomban. Az építést jórészt maga végezte barátai, rokonai kétkézi segítségével. Éveken keresztül minden szabad idejét a családjától távol a falakon, zsaluzatokon töltötte, betonozott, vésett, lapátolt, szinte csak aludni járt haza. 1980 nyarán költözött a család abba a házba, amiben aztán haláláig lakott.

A rendszerváltáskor a cégek szerepvállalása a gépbeszerzésekben visszaesett. Így történt ez a Parkerdőnél is. Ekkor egyéni vállalkozó lett, de a gépesítés területét nem hagyta el: mozgó kereskedőként elsősorban motorfűrészek kopó alkatrészeit és tartozékait (lánc, vezetőlemezek, reszelő, csillagkerék) for-

galmazta, egyéb, erdőhöz, fához köthető eszközökkel, anyagokkal foglalkozott (sújtókés, S-kapocs, fűrésztárcsák élezetése, fűkaszák vágószálai). Nagyon élvezte az egyéni munkából származó függetlenséget, ugyanakkor nosztalgiával gondolt a közösségekben végzett munka éveire, egykori kollégáira is. A Parkerdő nyugdíjas találkozóira mindig meghívót kapott és el is ment, noha nem ottan ment nyugdíjba. Sőt, tulajdonképpen soha nem ment nyugdíjba, csak 77 éves korában abbahagyta a kereskedelmet.

Egy évfolyam-találkozó alkalmával, amikor évfolyamtársai meséltek különböző beosztásairól, sikereikről, maga fogalmazta meg, hogy ő szakmai sikereiről nem tud beszámolni, élete sikerének négy gyermekét tartja. Valóban így tartotta, így élt.

Szolgált gyermekeit, majd később 11 unokáját. Egyik fiával annak diplomatervezése kapcsán az alföldi molychos tölgyeket kereste, majd 74 évesen ismét építkezni kezdett másik fia mellett. Járt az utakat gyermekei iskolavárosai, később lakóhelyei között. Ha valahol beteg lett egy unoka vagy a szülőknek el kellett utazni, vitte a nagymamát és segítettek. Ha valahol egy bútorra kellett emelni vagy valamit szállítani, a munkától nem lehetett távol tartani. Ha a család valamelyik tagja hazaérkezett az általa épített házba, biztosan elé ment a vasútállomásra vagy buszhoz autójával.

Mind fizikailag, mind mentálisan erős ember volt, nagyon dolgozó, nagy munkabírású. Nemcsak elvégezte a felbukkanó feladatot, hanem kereste a munkát. Segítőképző volt családján kívül is. Kereskedői útjait azonnal átszervezte, ha valakinek bármilyen segítségre volt szüksége, amelyet ő meg tudott adni. Üzleti partnerei is szerették, mert tudták, hogy becsületes. Volt olyan vállalkozó, aki nem is tartotta számon, mennyivel tartozik neki, s ha ő hosszabb várakozás után már kérte a korábban átvett láncok vagy vezetőlemezek árát, nem számolt utána, csak kifizette.

Fegyelmezett emberként korán kelt, szabályos napirendet tartott. Betegségeit alig lehetett megtudni tőle, nem beszélt róla, ha kérdezték, csak legyintett rájuk. Aztán már nem lehetett nem észrevenni, hogy gyengül, egyre lassabban, nehezebben jár.

50. házassági évfordulóját nyáron ünnepelte gyermekei és azok családjai szűk körében. Ekkor már csak járőkerettel tudott mozogni, és autót is utoljára vezetett.

Halálakor 21 nap választotta el a 80. év betöltésétől.

Ifj. Dobay Péter

Fejes János (1939–2020)

Fejes János kerületvezető vadász 36 évet dolgozott a Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt. jogelődjeinél 1958–1995 között.

1939. július 10-én született Kocsolán. A 8. osztály elvégzése után 1953-ban az erdészeti munkás életbe kóstolt bele, a csemeteápolástól a fakitermelésig megismerkedett az erdészeti munkával. Ekkor határozta el, hogy erdész vagy vadász lesz. 1956-ban jelentkezett ipari tanulónak a Székesfehérvári Mezőgazdasági és Gépészeti Szakiskolába, amit végül Szegeden fejezett be 1958-ban, gépész végzettséget szerezve. Vadászati gépkocsivezetőként alkalmazta a Gyulaji Állami Erdő- és Vadgazdaság Pári Erdészete.

1974-ben sikeres felvételi vizsga után beiratkozott a Soproni Erdészeti Technikumba, mely tanulmánya féléveszakadt. Az élmát azonban nem adta fel és 1984-ben a Barcsi Erdészeti Szakközépiskolában erdész végzettséget szerzett. 1974-ben az addig végzett becsületes munkája, szorgalma, megbízhatósága alapján kerületvezető vadásznak nevezték ki a Likas-hegyi vadászkerületbe, így 1974-től 1994-ig mint kerületvezető vadász látta el feladatait.

A szakmai szempontokat mindig megszemlélően figyelembe véve, lelkes, lelkiismeretes hozzáállással és fegyelmelmenten végezte a munkáját, látta el a hivatását.

Nemcsak a vadászati munkában működött közre fáradhatatlanul, hanem a gondjaira bízott vadászkerület vadállományának fenntartási, gazdálkodási és védelmi feladatait is kiemelkedő lelkiismeretességgel és eredményességgel végezte el.

A rábízott feladatokat a legjobb tudása szerint teljesítette, munkájára az öntevékenység és a határozottság volt a jellemző. 1980-tól a Kocsola–Nagykónyi vadászkerület vezetője lett, ahonnan 1995. március 16-án rokkantsági nyugdíjba vonult.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc emléknapija, október 23-a alkalmából rendezett ünnepségen Budapesten a Vajdahunyadvárban, dr. Nagy István agrárminiszter-től 2019-ben Életfa Emlékplakett ezüst fokozata kitüntetésben részesült a szakmai tevékenységéért.

Akkor már az egészségi állapota miatt a kitüntetés személyesen sajnos nem tudta átvenni, ezért egy későbbi időpontban fia, Fejes Csaba vette át Göbölös Péter vezérigazgatótól a szeretett munkahelye, a Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt. tamási központjában. Így Fejes János a magas kitüntetését még meghatottan megélte.

Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt.

